

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/200/2021
Identifikačné číslo spisu:	6118386682
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Nora Halmová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:6118386682.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu A. O. Z., bývajúceho v A. S. O., G. XXX, zastúpeného Mgr. Martinom Paškalom, advokátom so sídlom v Bratislave, Záhradnícka 27, proti žalovanému O. A. U. X., bývajúcemu v I. I., S. XX, zastúpeného Erben & Erben, s.r.o. advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mostová 2, o ochranu osobnosti a nemajetkovú ujmu, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 9 C 92/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. augusta 2020 sp. zn. 11 Co 201/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu v Banskej Bystrici dňa 03. decembra 2018 domáhal od žalovaného zaplatenia náhrady nemajetkovej ujmy v sume 10.000,- Eur z dôvodu neoprávnených zásahov do jeho cti, dôstojnosti a vážnosti. Uviedol, že ako veterinárny lekár a člen Komory veterinárnych lekárov (ďalej aj „KVL“) bol v konaní Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 2 T 39/2012 odsúdený za spáchanie zločinu marenia spravodlivosti na podmienený trest odňatia slobody; rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 04. júna 2015. Dňa 11. augusta 2015 sa KVL obrátila na Okresný súd Bratislava IV so žiadosťou o informáciu, v akom stave je trestné konanie voči jeho osobe. Okresný súd zaslal KVL neanonymizovaný rozsudok. Následne Úrad na ochranu osobných údajov (ďalej len „Úrad“) v konaní pod číslom 00009/12 takéto konanie okresného súdu považoval za porušenie povinnosti vyplývajúcej zo zákona č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov (ďalej len „zákon o ochrane osobných údajov“) v súvislosti so znením zákona o súdoch č. 757/2004 Z.z. (ďalej len „zákon o súdoch“) a Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 482/2011 Z.z. Úrad v konaní pod číslom 00001/18 rozhodol tiež o porušení povinnosti KVL, že zaslané rozhodnutie okresného súdu neanonymizovala a bez oprávnenia v zmysle § 14 zákona o ochrane osobných údajov spracovala údaje, týkajúce sa zdravia žalobcu. Žalobca v žalobe chronologicky zaradil neoprávnené zásahy do jeho osobnostných práv zo strany žalovaného, alebo zásahy, ktoré vznikli v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného nasledovne:

- zaslanie neanonymizovaného rozsudku na súkromné e-mailové adresy členov prezídia KVL dňa 01. septembra 2015.
- zverejnenie rozsudku dňa 18. decembra 2015 na internetovom diskusnom fóre KVL
- príspevok žalovaného na internetovom diskusnom fóre KVL dňa 08. januára 2016 narážka na psychický stav žalobcu
- príspevok na internetovom diskusnom fóre KVL dňa 09. februára 2016 rovnako narážka na psychický stav žalobcu
- príspevok na internetovom diskusnom fóre KVL dňa 12. februára 2016 narážka na psychický stav žalobcu
- reakcia na uverejňovanie príspevkov týkajúcich sa zdravotného stavu žalobcu dňa 17. decembra 2016, zrušenie diskusného fóra
- príspevok redaktora internetového periodika na facebooku dňa 18. marca 2016
- vulgárne nadávky a narážky na psychický stav žalobcu zaslaná e-mailovou správou z adresy I..T. dňa 12. októbra 2016
- vytvorenie facebookového profilu Ján Pajác a zverejnenie čiastočne anonymizovaného rozsudku so zvýraznením informácie o psychickom stave žalobcu dňa 17. novembra 2016
- pod blogom na webovej stránke denníka N reakcia osoby pod profilom Ján Pajác s linkom na rozsudok zverejnený na facebooku dňa 17. novembra 2016.

Žalobca v žalobe ďalej poukázal, že zverejnenie rozsudku malo dosah aj na vykonávanie jeho súkromnej praxe veterinára a trvalo narušilo jeho vážnosť v odborných kruhoch. Má za to, že v danom prípade možno hovoriť o obzvlášť závažnom neoprávnenom zásahu, ktorého jedinou možnou satisfakciou vzniknutej ujmy je priznanie finančnej náhrady, ktorú požadoval vo výške 10.000,- Eur.

2. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 15. mája 2019 č. k. 9 C 92/2018-137 žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 13 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že žalobca neunesol dôkazné bremeno o tvrdení, že v dôsledku zásahu žalovaného došlo v značnej miere k zníženiu jeho dôstojnosti, vážnosti v spoločnosti, prípadne v súkromnom živote. Z vykonaného dokazovania vyplývalo, že žalobca netvrdil ani nepreukázal, žeby malo ísť o zásahy, ktoré mal spôsobiť priamo žalovaný. Priama príčinná súvislosť medzi týmito zásahmi a konaním žalovaného absentuje rovnako, ako absentuje aj medzi porušením povinnosti na strane okresného súdu, prípadne KVL vo vzťahu ku konaniu žalovaného, ktorý nemôže zodpovedať za konanie tretích osôb. Prvostupňový súd prihliadol na celkové okolnosti, za ktorých došlo k zásahu zo strany žalovaného; uveril tvrdeniu žalovaného, že zverejnenie rozsudku z jeho strany nebolo motivované zlým úmyslom, ale predovšetkým snahou o poskytnutie informácie, týkajúcej sa profesijného záujmu všetkých osôb, zúčastnených na diskusnom fóre. Táto skutočnosť vyplynula aj z kontextu diskusných príspevkov pripojených žalobcom, aj z dokazovania v konaní pred Úradom. Okresný súd mal za to, že prvotným a hlavným účelom zverejnenia rozhodnutia, či už e-mailom zo dňa 01. septembra 2015 alebo na uzavretom diskusnom internetovom fóre dňa 18. decembra 2015, bola reakcia na dotazy samotného žalobcu, prípadne iných členov KVL, ktorí popierali existenciu právoplatného rozhodnutia v trestnom konaní. Okresný súd tiež prihliadol na skutočnosť, že žalovaný získal rozsudok v neanonymizovanom znení legálnym spôsobom a tiež, že žalovaný preukázal len jeden neoprávnený zásah na diskusnom fóre uverejnením rozhodnutia dňa 18. decembra 2015, pretože jeho uverejnenie dňa 09. februára 2016 nebolo v spore preukázané. Ďalej súd v súlade s § 3 Občianskeho zákonníka pri zamietnutí žaloby prihliadol na to, že žalovaný preukázal, že žalobca dlhodobo intenzívne útočil na jeho osobu na diskusnom fóre ako aj na stretnutiach členov KVL, pričom používal expresívne dehonestujúce výrazy týkajúce sa okrem iného jeho zdravotného stavu, ktorých pravdivosť nepreukázal, zjavne so zlým úmyslom a to aj do doby, kedy zverejnil toto rozhodnutie trestného súdu žalovaný, ako aj po ňom. Žalovaný pritom sám nevyužil možnosť domáhať sa voči žalobcovi súdnej ochrany v zmysle § 11 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 27. augusta 2020 č.k. 11 Co 201/2019-199 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) potvrdil a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že

žalobca neunesol dôkazné bremeno o tvrdení, že v dôsledku zásahu žalovaného došlo v značnej miere k zníženiu jeho dôstojnosti, vážnosti v spoločnosti, prípadne v súkromnom živote. Pokiaľ žalobca tvrdil, že jeho manželka alebo najstaršia dcéra nesú ťažko útoky na jeho osobu či už od kolegov alebo cez anonymné internetové blogy či stránky, najmä od facebookového profilu O. Z., nešlo o zásahy v priamej príčinnej súvislosti s konaním žalovaného. Pre vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu neoprávnených zásahov do osobnostných práv podľa § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka sa vyžaduje preukázanie príčinnej súvislosti medzi neoprávneným zásahom a existenciou ujmy, k čomu v danej veci nedošlo. Výkonané dokazovanie svedčilo o tom, že zásah žalovaného, ktorý bol predmetom skúmania v prejednávanej veci, nemohol výrazne zasiahnuť do dobrého mena žalobcu. Z obsahu spisu bolo zistiteľné, že svoje dobré meno mal žalobca narušené svojimi útokmi na totožnej webovej stránke i na totožnom diskusnom fóre voči žalovanému, najmä právoplatným odsúdením za úmyselný trestný čin (zločin marenia spravodlivosti), v dôsledku čoho bol vylúčený z KVL. Z kontextu diskusných príspevkov pripojených žalobcom, aj z dokazovania v konaní pred Úradom vyplývalo, že prvotným a hlavným účelom zverejnenia trestného rozsudku o odsúdení žalobcu za úmyselnú trestnú činnosť bola reakcia na dotazy samotného žalobcu, prípadne iných členov KVL, ktorí popierali existenciu právoplatného rozhodnutia v trestnom konaní. Žalovaný získal rozsudok v neanonymizovanom znení legálnym spôsobom. Pochybenie okresného súdu pri zaslaní trestného rozsudku bez jeho anonymizovania KVL nemožno pričítať na ťarchu žalovaného. Podľa odvolacieho súdu náhrada nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka je právnym inštitútom výnimočného charakteru, ktorý sa uplatní len pri splnení zákonom ustanovených predpokladov a prichádza do úvahy len v prípade, keď ostatné satisfakčné nástroje z § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka nestačia na zmiernenie a vyváženie nepriaznivých následkov zásahu. V prípadoch uverejnenia pravdivých údajov ohľadom súkromnej sféry sa primárne má poskytnúť primerané zadostučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čoho sa žalobca nedomáhal, a teda nemá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovenia § 13 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.) a zároveň, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa súdy nižších inštancií odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.).

5. Dovolateľ uviedol, že odvolací súd sa argumentáciou, že zverejnením informácií o jeho zdravotnom stave bez jeho súhlasu došlo k nedovolenému zásahu do jeho súkromnej sféry, už ďalej vôbec nezaoberal, pričom žalobca zdôrazňoval, že už samotné zverejnenie údajov o psychickej chorobe žalobcu je mimoriadne závažným zásahom do práva na ochranu osobnosti. Odvolací súd sa zaoberal iba samotným zverejnením neanonymizovanom rozsudku, pričom absolútne opomenul, že žalovaný v neanonymizovanom rozsudku primárne poukázal na jeho časti, kde sa znalci zaoberajú psychickým ochorením žalobcu a tieto zverejnil, na základe čoho založil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ C.s.p. Pokiaľ sa odvolací súd nezaoberal argumentáciou ohľadne zverejnenia údajov týkajúcich sa psychického ochorenia žalobcu, jedná sa o procesnú arbitrárnosť. Odvolací súd nezaujal stanovisko k zverejneniu informácií o psychickej chorobe žalobcu, ale iba argumentoval o dobrom úmysle pri zverejnení údajov o právoplatnom odsúdení žalobcu. Ďalej sa nezaoberal argumentáciou žalobcu, že žalovaný porušil svoje povinnosti z pozície člena prezídia KVL ako aj povinnosti poučenej a oprávnenej osoby v zmysle zákona o ochrane osobných údajov. V zmysle ustálenej judikatúry v prípade neoprávneného zásahu do práva na súkromie nevzniká procesná spôsobilosť preukazovať, že neoprávnený zásah pôsobil difamačne a mal za následok zníženie jeho vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti, od ktorého sa súd v rozsudku odklonil. Odklon v otázke posúdenia zásahu žalovaného ako objektívne spôsobilého zasiahnuť do práva žalobcu na ochranu osobnosti videl od rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3 Cdo 137/2008. Z týchto dôvodov navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu na ďalšie konanie.

6. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie zamietnuť. Uviedol, že v súdnom konaní nebol preukázaný zákonný predpoklad na vznik občianskoprávnej sankcie za nemajetkovú ujmu, ktorá

by mala vzniknúť na základe zásahu, ktorý by bol objektívne spôsobilý porušiť alebo ohroziť právo chránené ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1, 2 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

8. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

9. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

12. Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

13. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

14. Žalobca vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. namietal nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva. Podľa žalobcu sa odvolací súd nevysporiadal s argumentáciou, že zverejnením informácií o zdravotnom stave žalobcu bez jeho súhlasu došlo k nedovolenému zásahu do jeho súkromnej sféry. Súd sa zaoberal iba zverejnením neanonymizovaného rozsudku pričom opomenul, že žalovaný poukázal na jeho konkrétne časti, kde sa znalci zaoberajú psychickým ochorením žalobcu a tieto zverejnili. Žalobcovi sa nejednalo o samotné zverejnenie údajov o jeho právoplatnom odsúdení ale o bezdôvodné zverejnenie údajov o jeho

psychickom ochorení.

15. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

16. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

17. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

18. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

19. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vporadúva so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že zo strany žalovaného došlo k neoprávnenému zásahu do jeho integrity alebo jeho osobnostných práv a že by tento zásah bol spôsobilý privodiť ujmu na právach chránených § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože pokiaľ tvrdil, že jeho manželka alebo najstaršia dcéra nesú ťažko útoky na jeho osobu či už kolegov alebo cez anonymné internetové blogy či stránky, nejde o zásahy v priamej príčinnej súvislosti s konaním žalovaného. Žalobca netvrdil ani nepreukázal, žeby malo ísť o zásahy, ktoré mal spôsobiť priamo žalovaný, pričom pre vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu neoprávnených zásahov do osobnostných práv podľa § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka sa

vyžaduje preukázanie príčinnej súvislosti medzi neoprávneným zásahom a existenciou ujmy, čo v danej veci nedošlo.

20. Súd nižších inštancií poukázali na to, že nebolo preukázané, že bola žalobcovi spôsobená závažná ujma či zásah do jeho osobnostných práv. Na základe uvedeného možno konštatovať, že súdy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo. Z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

21. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

22. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.).

23. Žalobca vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania aj podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

24. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 C.s.p. (porovnaj 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v C.s.p., podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

25. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 C.s.p. môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

26. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“.

27. V súvislosti s argumentáciou, že jeho dovolanie je prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., dovolateľ uviedol, že odvolací súd nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenia a zásah žalovaného nebol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na jeho právach chránených § 11 Občianskeho zákonníka.

28. Z týchto dôvodov posudzoval odvolací súd opodstatnenosť dovolacej argumentácie žalobcu len vo vzájomnej interakcii „právnej“ otázky riešenej odvolacím súdom a „právnej“ otázky riešenej v rozhodnutí najvyššieho súdu, ktoré uviedol v dovolaní. Na podstatné závery tohto rozhodnutia poukazuje odvolací súd nasledovných v bodoch.

29. Dovolateľ videl odklon od rozhodnutia z 18. februára 2010 sp. zn. 3 Cdo 137/2008, podľa ktorého v prípade zásahu do práva na súkromie nie je zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere jedinou relevantnou formou závažnosti ujmy spôsobenej fyzickej osobe na chránených právach. Ak došlo k zásahu do súkromia, nie je procesnou povinnosťou dotknutej osoby preukazovať, že neoprávnený zásah pôsobil difamačne a mal za následok zníženie jej vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti.

30. Podľa názoru dovolacieho súdu sa odvolací súd riešením „dovolacej“ otázky nastolenej navrhovateľom neodklonil od podstaty všeobecných právnych záverov dovolacieho súdu uvedených v rozhodnutí, podstatná časť ktorých bola citovaná v bodoch 28. a 29. tohto uznesenia. Odvolací súd svoje rozhodnutie založil na skutkovom zistení, že žalobca nepreukázal, že zo strany žalovaného došlo k neoprávnenému zásahu do jeho integrity, teda k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv a tiež to, že zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na jeho právach chránených § 11 Občianskeho zákonníka, pretože nebolo preukázané, že by došlo k zníženiu vážnosti osoby žalobcu v spoločnosti alebo v okolí či rodine. Preto odvolací súd uzatvára, že odvolací súd sa svojím právnym záverom na podklade zisteného skutkového stavu, že zásah žalovaného nebol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na právach žalobcu chránených § 11 Občianskeho zákonníka, neodklonil od záverov vyjadrených najvyšším súdom v žalobcom označenom rozhodnutí a odvolací súd ani nezistil žiadny dôležitý dôvod, pre ktorý by sa mal odchýliť od takto publikovaných záverov.

31. Predpoklad prípustnosti v tejto časti dovolania žalobcu spočíval v tom, že odvolací súd pri riešení právnej otázky zvolil „odklon“ od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, čiže bola vymedzená iba vo vzťahu k už existujúcej judikatúre dovolacieho súdu, resp. k nesprávnemu riešeniu právnej otázky odvolacím súdom. Tento predpoklad však v žiadnom prípade neobstál a z týchto dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že žalobca v tejto časti dovolania nedôvodne tvrdí, že jeho dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

32. So zreteľom na uvedené odvolací súd dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namietal vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C.s.p. a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

33. Žalovaný bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 C.s.p.) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

34. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.